

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izbija vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za štiri leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 6 K, za druge evropske države: 8 K. Kdor hodi sam po njega, plača za leto samo 3 K. — Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopušlja do odpovedi. — Udje „Katoliškega škofnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta šte. 5. sprejema naročnine, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petlitrste za enkrat 18 vin., ali kar je isto, 1 kvadratni centimeter prostora stane 12 vin. Za večkratne oglase primeren popust. V oddelku „Mala naznanila“ stane beseda 5 vin. Parte in zahvale vsaka petlitrsta 24 vin., Izjave in Postano 36 vin. — Inserati se sprejemajo do torka popoldne. — Nezaprite reklamacije so poštnine proste.

Cesar zbolel.

Naš cesar bolan.

Iz Dunaja je došla vest, da je naš sivolasi vladar, cesar Franc Jožef, že nekaj dni bolan na malem nahodu. Kakor naglašajo poročila, ki prihajajo iz cesarske prestolnice, bolezen ni nevarna in so lahki kataralični znaki že začeli tako povoljno pojemat, da se sme po prepričanju zdravnikov smatrati, da je visoki bolnik izven nevarnosti. V nedeljo, dne 12. novembra, predpoldan so poklicali cesarjevega domačega zdravnika dr. Kercla v Senbrun, kjer se je tudi nastanil.

Da neposredne nevarnosti ni, spričuje dejstvo, da je cesar v nedeljo, dne 12. novembra in v ponedeljek, dne 13. novembra, sprejel več visokih oseb v avdijenci. V nedeljo, dne 12. novembra, je bil cesar, kakor navadno, ob 7. uri zjutraj v domači kapeli pri sv. maši. Prestolonaslednik Karl Franc Jožef, ki je bil te dni imenovan za generalnega polkovnika, je bil v nedeljo in ponedeljek vsakokrat delj časa pri cesarju. Tudi nadvojvodinja Cita, nadvojvodinja Valerija, ministrski predsednik Körber in drugi so bili pri visokem bolniku.

Novejša poročila, ki so došla danes, dne 14. novembra, ko to pišemo, izjavljajo, da kataralični znaki še niso popolnoma izginiti. Vendar bolezen cesarja ne zadržuje, da ne bi opravljal svojih navadnih vladarskih opravil.

Dasiravno bolezen ni resnovevarna, vendar je pri visoki starosti cesarjevi — sedaj je v 87. letu — treba opreznosti, zlasti v sedanjem jesenskem meglenem času. Slovenci bomo v gorečih molitvah prosili Boga, da nam ohrani cesarja Franca Jožefa čilega in zdravega.

Kako živi naš cesar.

Madžarski list „Az Est“ priobčuje poročilo, kako živi naš cesar v vojni. Po 4. uri zjutraj se poda cesarjev komorni sluga v cesarjevo spalnico, da pomaga cesarju, ko vstane in se oblači. Kakor hitro cesar vstane, pride drugi sluga, ki pripravi škropilno kopel in cesarja osuši. Trikrat na teden se oglasi dvorni brivec — sedaj kot črnovojnik v vojaški službi; prihaja v uniformi, a na tavoru si obleče tako salonsko suktnjo. A že večkrat se je zgodilo, da moral cesar čakati, ker je bil brivec na straži. Cesar je bil namreč odredil, da brivec zaradi njega ne sme niti enkrat opustiti vojaških dolžnosti. Za prvi zajutrek ima cesar čaj ali čokolado, v prav redkih slučajih belo kavo, potem mrzlo meso, surovo maslo in pecivo. Ob 7. uri pride k vladarju prvi krilni pomočnik. Že prej popraša telesni zdravnik dr. Kercl po cesarjevem zdravju. Vladar navadno odgovori kratko: „Hvala, počutim se dobro!“ Ob pol 12. ure drugi zajutrek in zvečer ob pol šestih obed. Drugi zajutrek je zelo skromen; goveja juha, kuhano goveje meso s prženim krompirjem in kuhanimi močnatimi jedmi. Obed je nekoliko obilnejši: Juha, pečena kokoš ali kaka druga perutnina, pečenka in zadnje šampanjski sladoled; pečenka je vedno obložena s špargli ali artičokami. Prvi zajutrek traja 10, drugi 12 minut, kosilo pa četr ure. Vladar je pogosto zelo dobro razpoložen; v avdijencah sprejem dolece stoje ter jim ponudi prostor, ki je bil sedel.

Slovenska politika v bodočnosti.

Galiciji je obljubljena samouprava. Toda uve-

sti se mora zakonitim potom, to se pravi, potom državnega zbora. Ker pa je treba za spremembo osnovnih zakonov dvetretjinske večine, za to še samouprava Galicije dolgo ni dovršena stvar.

Slovenci ne moremo načeloma biti proti samoupravi Galicije, ker hočemo Slovenci in Hrvati imeti v okviru Avstrije pod vladjo Habsburžanov tudi svojo samoupravno ozemlje. Za to bodo naši poslanci, ko se bo gališka samouprava zakonitim potom reševala v državnem zboru, morali glasovati za samoupravo Galicije. Predno pa bodo glasovali za gališko samoupravo, bodo morali izposlovati, da se vsa Avstrija preuredi tako, da bo na znotraj miren razvoj posameznih narodov zasiguran in da na zunan Avstrija ostane neodvisna ter pravice naše habsburške vladarske hiše nedotaknjene.

Pred nami leži „Forderung der Deutschen zur Neuordnung nach dem Kriege“, to se pravi v našem slovenskem jeziku: „Zahteva avstrijskih Nemcev za preuredbo po vojski.“ Med temi zahtevami se nahajajo: 1. Nemška nadvlada v Avstriji, za to je treba zavredne nemške vlade in trdne nemške večine v državnem zboru; da se zadnje omogoči, se naj odcepi Galicija, Bukovina in Dalmacija. 2. Nemščina mora postati državni jezik, za to se mora nemščina upeljati v vse ljudske šole; za otroke nemških uradnikov se morajo povsod ustanoviti nemške šole; šole nemških narodnih manjšin se smejo ustanoviti, ako zaprosijo za tako šole starši, ki stanujejo v občini že deset let, ako dokažejo za 50 let nazaj, da bi tako šole obiskovale vsaj 50 otrok in da 4 km naokoli ni nobene šole z zahtevanim učnim jezikom. 3. Nemcem se mora narediti prosta pot do Adrije; v to svrhu se morajo okrepi nemški otoki v južnih kronavinah, ustvariti se morajo močna nemška opirališča na železničnih progah, ki vodijo k morju, mesta v prometni

LISTER.

† Francu Vraz v spomin.

(Piše njegov star prijatelj.)

Padel je steber. — Zazeblo me je v srce, ko sem zvedel, da Franca Vraza ni več med živimi. Sel sem ga kropit, molil sem za zveličanje njegove duše, spremljal ga — prijatelja — na zadnji poti in vendar se mi zdi, da so bile sanje in domači pravijo tako: zdi se nam, da so se oče kam odpeljali in da se vrnejo, kakor so se neštokrat odpeljali, neštokrat vračali. Toda, blagi mož, Ti spavaš nevzdravno spanje in se boš zbudil še le z nami vsami k sodbi, Tvoja blaga duša pa uživa mir, ki ga tukaj na zemlji nisi imel, ker si ga nisi privoščil, na Tebe nam ostaja samo še spomin in ta spomin nam je drag!

O, kolikokrat si nam pripovedoval o svoji mladosti, kako si hrepenel kot deček, da se izšolaš, da postaneš — duhovnik, kako si s svetim spoštovanjem govoril o svojih tovariših iz djaških let: o rajnem milostivem gospodu stolnem dekanu dr. Ivanu Križaniču in o rajnemu gospodu prof. dr. Francu Feuš; tudi Ti bil bi lahko prišel do enake časti, saj si bil kot dijak vedno med prvimi, kar pričajo še sedaj Tvoja spričevala, Tvoji zvezki, Tvoja darila za pridnost; toda po volji božji si moral odložiti knjige in je zamenjati s plugom in motiko, ker nobena Tvojih sester, dasi razun ene vse starejše od Tebe, si ni upala rešiti Stanko Vrazovega in svojega doma dol-

gov, v katere je oče Jožef po svoji dobroti in neprevidnosti bil zagazil. In Ti si se s skrbno in krepko roko lotil dela in Tvoja blaga vdova — s Teboj enega srca in enih misli — je delala s Teboj od zore do mraka, od mraka do dne, in dobri Bog je vidno blagoslavljal delo Vajinih rok, dolgovi so ginili in blagostanje je prihajalo polagoma v Tvojo hišo; in ko si zrl božji blagoslov, se ni prevzelo, kakor tolikokrat, Tvoje srce, bil si svojemu Bogu hvaležen za vse, tudi za težave, katerih Ti ni manjkalo. Sam globokoveren — postavil si kapelico Matere božje na svojem posestvu — si si vzgojil tudi globokoverne otroke: enega sina, ki se bori na soški fronti, in pet hčera, katerih starejša je skrbna gospodinja Staničevega doma na Hardeku — mož je v Ruslji vjet — druga pa pridno streže dobrim gostom v „zidu“ pri Kapeli, tri mlajše pa svoji ljubljani mamiki pomagajo pri gospodinjstvu in težavnem gospodarstvu.

Komaj si s krepko roko se oprjel gospodarstva, že se je videl napredek in moške občine so Ti takoj izročili županstvo, katero si opravljal dolgih 28 let, izvoljen vsakokrat enoglasno. Kot župana Te je ljubilo vse, saj je vse poznalo Tvojo nesebičnost, in vse se je veselilo s Teboj, ko Te je občina izvolila za častnega občana. Kdo bi se čudil, da so Te volili v vse važne zastope? Bil si okrajni zastopnik v Ormožu, ud načelstva posojilnice v Ormožu do leta 1908, ko se je tudi pri Svetinjah ustanovil enak zavod, in si svoje moči in svoje bogato znanje posvetil njemu, bil si ves čas svojega županovanja ud krajnega šolskega sveta pri Svetinjah, večkrat tudi njegova načelnik, vedno ud konkurenčnega odbora; povsod si o pravem času zastavil pravo besedo in tako

dobri stvari veliko koristil. Bila Te je sama ljubezen, v Tvoji občini ni bilo nikdar prepirov in tožb med sosedi, Ti sam si znal vse lepo urediti doma, a sam si pa bil vedno gluhi in slepi, kadar je kdo hotel s Teboj spor.

Kakor si ljubil svoje otroke, tako si ljubil na sploh mladino; dobro vedoč, da je dobra mladina pogoj narodove sreče, bōdri si mladino s prijazno besedo in mladeniškim ognjem za dobro, v nemal dovzetna mladeniška srca za vzvišene ideale, nikjer ni nastopila mladina, da Tebe ne bi bilo poleg, priredil si mladenicem na svojem domu shod; iz zaklada svojih bogatih skušenj si dajal najboljše svete vsakemu, ki jih je iskal pri Tebi. Poznal sem Te dolgo vrsto let, vesel sem bil vedno Tvoje družbe, ker Ti ni manjkalo nikoli dobre volje, bil si izredno šaljiv, da smo se neštokrat smejali cele ure, kadar si Ti odprl zakladnico svojih šal, ki pa so bile vedno dostojne, opozle nistem slišal nikoli iz Tvojih ust. Eno ljubezen pa sem menda le podedoval od Tebe in to je ljubezen do gorice; rojen v goricah, si imel celo življenje največ dela v goricah, največ veselja z goricami; seveda ob toči tudi največ žalosti z goricami; svoje si vzorno zasadil in tudi drugi so iskali pri Tebi sveta in pomoči in visokorodna obitelj grofa d'Avernas Ti je pokazala svojo hvaležnost za ves Tvoj trud z goricami s tem, da se je udeležila Tvojega pogreba in položila krasen in pomenljiv venec na Tvoje krsto.

Ali naj še omenim Tvojega strica, slavnega pesnika Stanko Vraza? Kako si ga ljubil, kako Ti je lice zažarelo, kako navdušeno Ti je tekla beseda, kadar si govoril o njem, nam na pamet pravil nje-

službi se morajo zasedati z nemškimi uradniki, naseljevati se Nemci. 4. Tudi pri uradništvu mora dobiti vodilna vloga nemškega naroda primeren izraz, in se morajo prevladajoči drugonarodni uradniki odpraviti. 5. Vojaška, politična in gospodarska združitve z Nemčijo.

Nam Slovencem in Hrvatom je po teh izvajanjih pač jasno, kaj morajo naši ljudski zastopniki zahtevati, predno se da Galiciji zakonitim potom samoprava: 1. Vsi narodi v Avstriji so enakopravni; 2. Član XIX. osnovnih zakonov o jezikovni ravnopravnosti v uradu in šoli mora ostati nedotakljiv; 3. vsakemu narodu se mora zagotoviti v okviru monarhije narodni in gospodarski razvoj; 4. Avstrija mora ostati vojaško in politično popolnoma samostojna, pravice vladarske hiše Habsburžanov nedotaknjene; 5. katoliška vera je vera avstrijske države in so ji vsled tega dovoljene posebne predprave.

Tretjina od 516 poslaniških mest je 172. Nemških poslancev brez Nemcev in Poljakov je 199, za to je dvetretjinska večina nemogoča, dokler niso skupne zahteve nemških narodov v Avstriji izpolnjene.

Za to gledamo z zaupanjem tudi v bodočnost. Glavo po konci, veselja do življenja ne smemo izgubiti!

Ne prodajajte slovenske zemlje.

(Piše kmet iz ljutomerskega okraja.)

V št. 43 z dne 26. oktobra t. l. je „Slovenski Gospodar“ prinesel med „Tedenskimi novicami“ opomin, naj ne prodajamo slovenske zemlje. Prav si imeli, da ste naše ljudstvo na to opozorili.

Da moramo našo last, naša posestva, držati in ne prodajati, zato govori več razlogov: 1. Posestva bodo po vojski imela še večjo vrednost kot sedaj; 2. vrednost posestev raste dan za dnevom; 3. pridelki s posestev bodo imeli v bodoče vedno lepšo ceno; 4. cena živini ne bo hitro padla, ampak bo gotovo tudi še nadalje vsaj približno na tej višini kot sedaj; 5. denar nese danes izredno nizke obresti; 6. na posestvih se še kljub vsem neprivilicam vendar kolikor koli svobodneje in prosteje živi, kakor v mestu, kjer je vsak navezan samo na to, kar se kupi v štacuni za drag denar; 7. proti prodaji kmetijskih posestev pa govori tudi dejstvo, da mora vsak, kdor ima le količkaj spoštovanja do braniteljev naše domovine, skrbeti, da se vsem, ki se bodo po končani vojski vrnili domov, preskrbi dom za odpočitek; za to pa 8. govori nazadnje tudi naša narodna zahteva, da si moramo našo narodno posest ohraniti in ne krčiti.

Lepa, rodovitna in ljubka je naša slovenska zemlja. Slovenski pesniki so jo že v starih časih opevali radi njene izredne krasote, rodovitnosti, zdrave lege in raznolikosti. Posebno naša slovensko-stajerska in slovenskokoroška zemlja je vredna, da jo čuvamo.

Marsikatera vdova, ki ji je padel mož na krvavi bojišču, je radi pomanjkanja delavskih moči, radi raznih neprilik, ki dandanes tako pogosto zadenejo in tarejo naše kmetijsko ljudstvo, postaja nevoljna in pravi: „E, vse bom prodala!“ In mnogi starši, ki so upali in želeli, da bi jih njih edini sin

gove pesmi, s kojimi je slavil svoj dom, s kakim veseljem si pripravljaj njegovo stoletno slavlje, kako so Ti žarele oči, kadar si zrl njegov kip v sobi l. nadstropja ali njegove spominske plošče na pročelju hiše.

In Tebe, moj Vraz, ni več med nami, oko se nam rosi za Teboj, toda počivaj v miru, saj si zaslužil počitka, ker življenje ni bilo Ti praznik, bil Ti je delavni dan!

Gornjegrajski potres.

(Poročilo iz Gornjegrađa.)

Ni ga prirodnega pojava, ki bi bil tako neprijeten in nedobrodošel, kakor je potres. Nič ne pozna obzirov do človeka. Tudi potres z dne 28. okt. t. l. je neprijetno presenetil prebivalce trga Gorjani Grad in najbližnje okolice. Ljudje so v prvem hipu zdaj v vojnem času mislili, da je na Menini razpočila sovražna granata in povzročila tresenje zemeljske površine. To domnevanje je bilo zlasti onim, ki so čutili potres na prostem, tem bolj prepričevalno, ker je bil sunek navpičen, pozneje sledeče tresenje pa niso več toliko čutili. Valovanje potresa čutilo mnogo bolj ljudje, ki stanujejo v višjih legah večnadstropnih hiš. Nekaj pa je ljudi za poznejše sunke tudi lahko močno dejstvo, da so včasih dobro slišali poka naših topov z laške fronte, posebno v noči od 28. na 29. oktobra.

S prvim potresom dne 28. oktobra se še notranjščina zemlje nikakor ni pomirila. Več ali manj

kot gospodar nadomeščal pri vodstvu težavnega gospodarstva, a je padel kot žrtev domovine, pravijo: „Zakaj bi se trpinčila in mučila? Kmetijo bova prodala in šla nekam na stanovanje, kjer bova v miru živela.“ In že prihajajo različni mešetarji, ki iščejo posebno v vinorodnih krajih posestva kakoršnekoli velikosti.

Prav resno svarim in prosim naše ljudi, naj ne prodajajo svojih domačij. Po dežju težav bo prisijalo zopet prijetno solnce sreče. Rane, ki jih je vsekala vojska, se bodo tekom časa zacelile in naš slovenski kmetijski narod bo srečen in vesel živl na naši slovenski zemlji. Vstrajajmo, bodimo trdni in čuvajmo posest naših pradedov.

Ob tej priliki pa se obračam tudi do vojakov, ki imajo namen, po končani vojski zapustiti kmetijski stan in si poiskati službe v kakšnem uradu, tovarni ali kje drugod. Opustite to misel! Vrnite se na rodne domove ne samo kmetijski sinovi, ampak tudi sinovi viničarjev, najemnikov in drugih kmetijskih delavcev. Na kmetih bo vedno dovolj prostora, dovolj kruha in dovolj dela za poštene delavce. Na kmetih pa bo tudi v bodoče več zadovoljnosti, več kruha in več zdravja, kot v zaduhlih mestih, tovarnah ali rudokopih.

V mirnem času in sedaj.

Času primerno razmišljanje; napisal Anton Kosi.

Če bi nam bil kdo pred kakimi tremi leti prerokoval, da bo v kratkem izbruhnila svetovna vojska, bi mu menda to nekateri verjeli, a če bi nam ta človek dalje zatrjeval, da se bodo ljudem za časa te velike vojske predpisovalo, koliko smejo na dan pojesti, če bi prerokoval, da bomo dobivali kruh, moko, sladkor, kavo in druga živila le s posebnimi izkaznicami, če bi prerokoval sedanjo veliko draginjo ter trdil, da bodo veljala krava od 1000 K naprej — tedaj bi takemu človeku bržkone vsi zabrusili v obraz besedo — bedak ali norec.

Navedenih reči sicer ni nihče v polnem obsegu prerokoval, a vendar je svetovna vojna povzročila preobrat, o katerem se prej nikomur niti sanjalo ni. Ako razmišljamo nekoliko o sedanjih razmerah, ter jih primerjamo s prejšnjimi iz dobe, ko še ni bil ves svet v ognju, tedaj pridemo nehote do sledečih zaključkov:

V mirnem času se je za kmeta le malokdo brigal, a sedaj so oči vseh obrnjene na oni stan, ki vse preredi, karkoli živi.

V mirnem času je silila gospoda na deželo le z bok čistega, zdravega zraka, a sedaj tudi radi ljubega kruhka (t. j. zaradi živeža).

Prej so nosili mestni ljudje v svojih nahrbtnikih živila na deželo, a sedaj prihajajo s praznimi malhami med kmete in nosijo napolnjene zopet nazaj v mesto.

V mirnem času so sedeli mestni ljudje pri finem pecivu, pri prhkkih rogljičkih in rahljih žemljah, ki jim niso bile nikoli dovolj bele, a sedaj so zadovoljni tudi s kmetijskim črnjakom.

Pred vojsko so vabili trgovci odjemnike na vse pretege v svoje prodajalnice, a sedaj jim je ljubše, ako jim nikdo ne pride blizu. (Primanjkuje jim blaga!)

močni sunki so se dnevnoma ponavljali. Do zdaj sem čutil ali od drugih zvedel sledeče sunke: 28. oktobra ob 9.25 popoldne* 12—15 sekund, 29. oktobra ob 1.36 zjutraj* 3—4 sek., ob 1.41 zjutraj 1 sek., ob 5.37 zjutraj 1 sek., ob 11.45 po noči 1 sek., 30. oktobra ob 1.17 zjutraj* 2 sek., ob 3.30 zjutraj 1 sek., ob 5.50 zjutraj 1 sek., ob 4.45 popoldne 1 sek., 1. nov. ob 12.18 zjutraj 1 sek., ob 4.32 zjutraj 1 sek., ob 8.30 popoldne 1 sek., ob 3.13 popoldne 2 sek., 3. nov. ob 3.30 popoldne 1 sek., 4. nov. ob 12.20 zjutraj 1 sek., ob 11.30 po noči 1 sek., 5. nov. ob 3.50 zjutraj 1 s., 9. nov. ob 1.20 zjutraj 10—12 sekund. Z* zaznamovani so bili najbolj močni in so določeni po brzovarni uri, drugi le približno. Potresi trajajo po 1 sekundo, so bili sunki, ki so trajali k večjemu 2 sekundi. — Smer potresov je bila od jugovzhoda proti severovzhodu, kar se je natanko določilo pri vseh opazovalcih. Po prvem sunku se je pri nekaterih potresih čutilo valovanje in tresenje, a ne pri vseh.

Prva dva označena potresa sta napravila precej škode. Porušilo se je več dimnikov ali pa je premaknilo. Hiše so dobile razpoke počez v zidovju, zlasti pa ob skladih, kjer se dotikajo stropa, a tudi ti zadnji so razpokani. Odpadla je omej, ponekod tako debeli kosi, ki bi po noči lahko ranili speče ljudi. V nekaterih hišah so raz sten padle podobe in ogledala, ki so se razbila. V neki hiši se je prevrgla nastavna omarica ter se je zdrobila porcelanasta in steklena posoda v vrednosti nad 50 K. Od streh je odletela opeka, pri Zagradišniku se je podrl v novem svinjaku zidan obok.

Najbolj je potres poškodoval hiše v spodnjem trgu, na Produ, na Kropi in Križu. Tu je bilo sre-

V mirnem času so trgovci agente ven metali, a sedaj jih sprejemajo z odprtimi rokami.

Prej je bil trgovec ves srečen, ako je nakupljal kdo mnogo blaga, a sedaj se huduje, ako kdo mnogo zahteva.

V mirnem času se je odjemnik po trgovinah za blago glihal, a sedaj je zadovoljen, če le kaj dobi; denar je postranska stvar.

Prej gospodinji ni bila nobena moka dovolj fina, ker se ni dala „vleči“, a sedaj se da tudi koruzna moka za pogačo vdlati.

Prej smo vprašali vedno, „kakšna“ je moka, a sedaj vprašamo „kje“ je moka?

Prej pogosto cela družina z gospodarjem in delavci vred na polju ni toliko opravila, kakor sedaj delavna žena in pridni otroci.

V mirnem času se je marsikatera žena hudovala nad pijanim možem, zdaj se pa tuintam dogaja, da celo sama popiva po krémah ter se valja pijana po jarkih. (To velja zlasti za one, ki zaradi dobrih podpov potratno živijo!)

Prej so tudi nedorasli mlekozobi pušili tobak, a sedaj ga primanjkuje celo odraslim tobakarjem.

Prej je bil marsikomu en cerkveni post v tednu preveč, a sedaj mora za dobro vzeti še po vrhu par državnih postov,

Naše žrtve za domovino.

Dne 11. oktobra sta žrtvovala svoje mlado življenje za domovino: Josip Tovčanik, posestnik na Dvoru pri Planini, po domače Stamec, star 36 let, zapustivši vdovo in tri nedoletne otroke, in Alojz Rauter, 20letni sin občespoštovanega planinskega cerkvenega ključarja Franca Rauter. Bil je vrl mladenič, veselje občanov, ponos staršev; prvi ministrant pri prvem župniku na Planini. Obema obiteljema iskreno sožalje!

Zalostno in pretresljivo poročilo nam je poslal vojni kurat č. g. Alojz Rezman, da je padel pri M. Rastu Martin Slana, doma od S. v. Tomaža pri Ormožu. Poročil nam je tudi njegov prijatelj, da je Martinu kos sovražne granate predrl glavo in da je bil obenem tudi z zemljo zasut. Ker ni bilo več rešitve za njegovo mlado življenje, se je po kratkih vzdihih preselil iz te solzne doline. V 20. letu svoje cvetoče mladosti je storil junaško smrt za domovino. Po njem močno žalujejo njegovi starši, sestri in brat, kateri se nahaja na istem bojišču. Sploh vsi, kateri so ga poznali, ga obžalujejo. Eden brat pa je že 19 mesecev med pogrešanimi in ni mogoče poizvedeti za njegovo usodo.

K večnemu počitku je legel priklen mladenič J. Friš iz Zerkovca pri Mariboru. Služil je pri c. kr. strelcih. Hrabro se je bojeval. Eno vročo željo je nosil v svojem srcu: Videti še enkrat svoje ljubljene starše in štiri sestre. A Bogu je dopadalo drugače. Na polju časti je dne 14. majnika izdihnil svojo junaško dušo. Naj najde v tuji zemlji sladek mir, ki ga mu svet dati ni mogel! Dobre domače pa naj tolaži, da se je njihov Janez preselil kot junak za blagor domovine v boljšo večnost po plačilo za svojo žrtev.

dišče potresa. V gornjem trgu so se opazile le razpoke v stenah in stropih.

Potres, samo prvi, se je čutil še v Novi Stifci, Bočni, Smartnem, Mozirju, na Rečici, v Ksaveriju, na Ljubnem in v Lučah, a le malo in ni napravil nikjer nobene škode. Na Kranjskem, kolikor je znano, niso čutili potresa. S tem imamo torej okoliš potresa določen. Ker so ga čutili najbolj v Gornjem-Gradu in najbližnji okolici, ga lahko imenujemo — „Gornjegrajski potres.“

Prvi sunek je bil navpičen, za kar je več dokazov. S pročelja stolnice je padel na južni strani kamenit kip, predstavljajoč plamen, iz višočine okoli 40 m; težak je bil okoli 30 kg. Osebam, ki so čutila potres na planem, se je zdelo, kakor bi jih kdo udaril v podplate.

Potres je vplival tudi na zemljo. Voda v trškem vodovodu (iz Menine) in v Kropi, ki izvira iz Menine tako močno, da kar kmalu žene mlin in žago, se je skalila v teku ¼ ure. Kropa je imela vodo eno uro kalno, vodovod pa dalj časa. Tudi grič Gradišče je bil dobro pretresen. Vsi vodovodi v Čepah, ki dobivajo vodo iz Gradišča, so se ukalili. V južnem strmem pobočju Gradišča je potres skalovje tako močno zrahljal, da so se odrgovale velike skale in orikotarale celo v blizu mimo speljano okrajno cesto.

Po sodbi izvrstnega zemljelovca in poročevalca potresov g. prof. Ferdinanda Seidl, sedaj v Novem mestu bivajočega, je bil ta potres tektonski. — Kdor se za to zanima, naj čita znamenito Seidlovo knjigo „Kamniške ali Savinjske Alpe“ in sicer oligocenski oddelek terciarne tvorbe str. 154—155.

Fr. Koebek.